

Arrest

nr. 147 605 van 11 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 13 februari 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit de visa-databank blijkt dat de verzoekende partij op 18 december 2014 een visum aanvraag bij de Spaanse ambassade in Bagdad. Het visum werd haar door de Spaanse autoriteiten verstrekt.

1.3. Op 20 februari 2015 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Spaanse instanties.

1.4. Op 3 april 2015 stemmen de Spaanse autoriteiten in met het verzoek tot overname, op grond van artikel 12 (2) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 juni 2015 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Irak, vroeg op 13.02.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Irak met nummer 00341426, afgegeven op 24.03.2013, voor. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene in december 2014 een visum aanvroeg bij de Spaanse consulaire diensten in Bagdad en dat het visum werd verstrekt.

De betrokkene werd gehoord op 13.02.2015 en verklaarde dat hij op 22.01.2015 van Bagdad naar Istanboel vloog met gebruik van zijn eigen paspoort. Begin februari 2015 vertrok hij vanuit Turkije met een vrachtwagen en na een reis via hem niet bekende plaatsen kwam hij naar eigen zeggen op 12.02.2015 aan in België. Hij voegde toe dat zijn paspoort in Turkije door de smokkelaar in beslag werd genomen. De betrokkene stelde dat hij nooit een visum aanvroeg, maar na confrontatie met de via de visa-databank verkregen info verklaarde hij dat hij begin januari 2015 een visum verkreeg van de Spaanse ambassade. Het was volgens de betrokkene geldig voor een verblijf van zestig dagen.

Op 20.02.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 13.04.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België Irakezen erkent. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties, maar merkte op dat hij niet in Spanje is geweest.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 13.03.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert onder meer aan dat Spanje zijn verplichtingen ten opzichte van asielzoekers niet kan garanderen, de opvangmogelijkheden voor asielzoekers "allesbehalve" zijn, opvangcentra overbevolkt zijn, de behandeling van een asielaanvraag jaren kan aanslepen, asielzoekers het risico lopen geen recht te hebben op juridische bijstand, de Spaanse overheid een wetsvoorstel goedkeurde waardoor vluchtelingen die in Ceuta en Melilla aankomen onmiddellijk naar Marokko zullen kunnen worden teruggestuurd en immigranten een gemarginaliseerde groep zijn Spanje, het voorwerp zijn van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. De betrokkene verwijst naar en citeert uit onder meer naar Amnesty International, "Suggested recommendations to States considered in the 21st round of the Universal Periodic Review", 19-30 January 2015; UNHCR, "UNHCR concerned over attempt to legalize automatic returns from Spanish enclaves", 28.10.2014; Dublin Transnational Project, "Dublin II Regulation National Report -

European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; "Rapport van de speciale rapporteur inzake hedendaagse vormen van racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje", 06.06.2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het feit dat de betrokkene niet in Spanje is geweest doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Spanje, die volgt uit het verstrekken van een visum.

Het verwijzen naar de levensomstandigheden van asielzoekers in de exclaves Ceuta en Melilla, de overbevolking in de opvangcentra ("CETI's") in beide steden en het terugsturen van vreemdelingen naar Marokko is ons inzien niet relevant. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de betrokkene, na overdracht aan Spanje, op deze plaatsen zal terecht komen. De betrokkene argumenteert dat het loutere feit dat zijn situatie niet beantwoordt aan een dergelijke situatie niet kan worden aangehaald om te beweren dat dit niet als bewijs van de slechte asielprocedure kan worden gebruikt, maar een teken is dat de Spaanse instanties vluchtelingen niet willen helpen in hun roep naar internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat de Spaanse instanties zich in het geval middels een akkoord engageerden tot de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Het verwijzen naar de specifieke toestand van immigranten in Ceuta en Melilla, naar het wetsvoorstel van 11.12.2014 geeft volgens ons geen grond aan de suggestie dat de Spaanse instanties het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene niet op een adequate en gedegen wijze zullen behandelen.

Betreffende de opmerking dat de behandeling van asielaanvragen in Spanje twee tot drie jaar kan aanslepen wijzen we er op dat uit het geciteerde rapport zelf blijkt dat dit soms kan gebeuren ("...asylum applications can sometimes take two to five years to be decided") en geenszins de regel of een systematische praktijk is.

Betreffende de door de betrokkene in het schrijven d.d. 13.03.2015 geformuleerde argumenten ten voordele van een behandeling van zijn asielaanvraag door de Belgische instanties willen we vooreerst opmerken dat helaas geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie, onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen

kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken we op dat de Spaanse instanties op 13.04.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Er zijn ons inzien geen redenen om te besluiten dat de Spaanse instanties, na overdracht van de betrokkene, de behandeling van zijn aanvraag niet met de nodige nauwgezetheid zullen aanvatten. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde geen in België of een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde tijdens het verhoor enkele gezondheidsproblemen (hernia en lichte vorm van diabetes) te kennen. We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming echter geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing

van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat tevens gepaard met een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering en dient te worden geacht te zijn gericht tegen een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 (2) *iuncto* artikel 18 (1) b) van de verordening 604/2013, alsook van artikel 3, lid 2 en 17 van voornoemde verordening, van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, van artikel 4 van het Handsvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht.

4.3.2.1.1. Zij licht het middel als volgt toe:

“Aan de verzoekende partij werd op 4 juni 2015 (kennisgeving 4 juni 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1). Eveneens diezelfde dag werd aan de verzoekende partij een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats betekend (stuk 3).

Als rechtsgrond voor de bestreden beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van de Dublin – III Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat de Spaanse autoriteiten op 13 april 2015 hun akkoord gaven voor de overname van de verzoekende partij op grond van het artikel 12 (2) van de Dublin – III Verordening;
- de door verzoekende partij vermelde omstandigheden in Spanje ofwel irrelevant voor verzoeker zijn situatie zijn ofwel niet aannemelijk zijn;
- dat de asielprocedure in Spanje correct verloopt en dat er geen aanleidingen zijn om te denken dat de verzoekende partij in een onredelijk lange asielprocedure zou verwikkeld geraken;
- er geen enkele aanleiding is dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;
- de verzoekende partij op grond van het door Spanje gegeven akkoord een asielaanvraag in Spanje kan indienen en er op grond van de Spaanse wetgeving verblijfsrechten en opvang kan krijgen;
- dat de asielprocedure alsook de internationale bescherming, onthaal- en opvangmogelijkheden in Spanje geen structurele tekortkomingen vertonen
- dat, gelet op de Spaanse ondertekening van onder andere de Conventie van Genève, refoulement van personen die aanvraag tot bescherming hebben ingediend, wordt uitgesloten;
- dat er in Spanje problemen kunnen zijn betreffende de opvang/behandeling en begeleiding van de asielaanvraag, maar dit niet zwaarwegend genoeg is om tot een schending van artikel 3 E.V.R.M. te kunnen komen;
- de verzoekende partij in Spanje de nodige bijstand zal krijgen en dat de Spaanse autoriteiten minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado ("Dublin II Regulation National Report – European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain) van 20 juni 2012 en het rapport van Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights ("Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 Jun 2013") van 9 oktober 2013.

De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing van de verwerende partij gezien hij meent dat er een schending is van de motiveringsplicht, alsook van artikel 3 E.V.R.M. en het artikel 4 van het EU – handvest omwille van het feit de verwerende partij zich niet steunt op alle aanwezige elementen in het administratief dossier van de verzoekende partij noch op de meest recente informatie betreffende de asielprocedure in Spanje.

Nochtans wijst de verzoekende partij er op dat het de plicht is van de verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient de verwerende partij zich in het kader van een Dublin – overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

De verzoekende partij kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt. De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, **omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen** in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, **wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."**

5.1.2.

De verzoekende partij wijst erop dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens lidstaten, waaronder dus ook Spanje, individuele asielzoekers een reële en voldoende gelegenheid moeten bieden om een asielaanvraag in te dienen.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof houdt een reële en voldoende gelegenheid in dat de toegang tot en behandeling van de moet voldoen aan verschillende punten waar individuele asielzoekers recht op hebben.

Hieronder wordt per punt gesproken wat dit specifiek inhoudt en zal aan de hand van objectieve informatie worden aangetoond dat de asielprocedure in Spanje hier absoluut niet aan voldoet.

5.1.2.1. Effectieve toegang tot de asielprocedure

Uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Gebremedhin tegen Frankrijk² en het arrest Sharifi tegen Italië en Griekeland³ blijkt dat een **effectieve toegang tot de asielprocedure** wordt vereist:

“En outre, la Cour a déjà estimé plus haut, sur le terrain de l'article 4 du Protocole n° 4 que, contrairement aux dires du Gouvernement, dans le port d'Ancône les requérants ont été remis sur – le – champ par les autorités des frontières aux capitaines des ferry – boats et n'ont pas eu accès à un interprète ni à des agents pouvant leur fournir les informations minimales nécessaires à propos du droit d'asile et de la procédure pertinente. Il y a, en l'espèce, un lien évident entre les expulsions collectives dont les requérants ont fait l'objet dans le port d'Ancône et le fait qu'ils ont été concrètement empêchés de demander l'asile ou d'avoir accès à une quelconque autre procédure nationale satisfaisant aux exigences de l'article 13. Dès lors, la Cour estime qu'il y eu également violation de l'article 13, combiné avec l'article 3 de la Convention et l'article 4 du Protocole n° 4. Compte tenu de cette conclusion et eu égard aux circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner les griefs des requérants sous l'angle de l'article 13 combiné avec l'article 2 »

(ECHR, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure, zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is in Spanje niet gegarandeerd. Volgens de verwerende partij zou deze asielaanvraag nog in behandeling zijn, maar nergens in de bestreden beslissing blijkt of de verwerende partij hier effectieve garanties voor heeft.

De verwerende partij houdt voor dat omwille van het expliciete akkoord van de Spaanse autoriteiten dd. 13 april 2015 de verzoekende partij een verzoek tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje zal kunnen indienen. Personen die in het kader van de Dublin – III Verordening naar Spanje worden (terug)gestuurd, worden volgens verweerder, op basis van hun informatie, tot de asielprocedure toegelaten.

Doch, een louter akkoord zonder effectieve garanties biedt aan de verzoekende partij geen voldoende waarborgen. Zo is toegelaten worden niet gelijk aan een effectieve mogelijkheid tot het doorlopen van een asielprocedure.

De verwerende partij spreekt van de verantwoordelijkheid van Spanje op grond van het artikel 12 (2) van de Dublin – III Verordening en niet over het effectief toelaten tot de asielprocedure terwijl een asielzoeker weldegelijk het recht heeft op het doorlopen van een asielprocedure en niet louter het recht heeft op een verantwoordelijke lidstaat.

“The Procedures Directive not only regulates the procedures for examining claims but also makes clear that **asylum seekers must be given appropriate information so as to enable them to make those claims**. Article 6 of the Procedures Directive regulates access to the procedure, providing details as to whom and under what circumstances an application may be made. In particular, Article 6 (1) requires States to register an application within three working days or, within six working days, when an application is submitted to authorities other than those responsible for its registration.

Directive 2013/32/EU (Recast Procedures Directive) In the recast Procedures Directive, Article 6 distinguishes between making an application, registering an application and lodging an application.⁸³ Article 6 (1) specifies that when an application is ‘made’ to the competent authority it shall be ‘registered’ within three working days. Article 6 (2) obliges States to ensure that individuals have an effective opportunity to lodge an application as soon as possible and a failure to ‘lodge’ an application may be treated as an implicit withdrawal. Article 6 (2) and (3) of the recast Directive states that Member States may require that an application for asylum be lodged, in person and/or at a designated place.

Problems have arisen in some jurisdictions where those in need of international protection were unable to make their claims, the recast addresses this. **Article 6 (1) provides that Member States shall ensure that other authorities which are likely to receive applications for international protection such as the police, border guards, immigration authorities and personnel of detention facilities have the relevant information and training to inform applicants as to where and how applications for international protection may be lodged.**”

(stuk 5: ECRE, “The application of the EU Charter of Fundamental Rights to asylum procedural law”, dd. Oktober 2014, p. 41-42, te consulteren op <http://www.ecre.org/component/downloads/downloads/937.html>, verzoekende partij zet vet)

Artikel 12 (2) van de Dublin – III Verordening spreekt enkel over de verantwoordelijkheid van een lidstaat voor de behandeling. Zoals hierboven geformuleerd houdt dit echter niet in dat de verzoekende partij effectief de kans zal krijgen om een asielprocedure te doorlopen.

Een effectieve toegang tot de asielprocedure in Spanje wordt dus zeker niet gegarandeerd.

5.1.2.2. Effectieve toegang tot betrouwbare informatie

In het arrest Ahmadpour tegen Turkije stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat **individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure**⁴.

Ook dit laat in Spanje aan de wensen over. Zo zijn er tal van problemen in het kader van het voorzien van informatie aan de asielzoekers. Er werden in het verleden vele goede pogingen ondernomen maar de gevolgen in de praktijk bleven uit...

UNHCR has observed during its regular visits to internment centres and through its role in the procedure, **that there is still a poor level of information on international protection provided at internment centers, which does not facilitate access to the asylum procedure of those in possible need.**

Despite the positive development that was observed with the issuance of an information leaflet on international protection, **the latter is not regularly provided and information on international protection is either not conveyed to interns or not in a manner that allows persons to make an informed decision on whether or not to apply for protection.** This is also due to the obstacles detected in some internment centers with regard to access by specialized organizations and lawyers to the centers in order to adequately identify protection needs and assist potential persons in need of protection.

Another concern relates to the constraints in access of stowaways to the asylum procedure, which were already highlighted in UNHCR's submission in the framework of UPR's 8th session. Although stowaways are entitled to pro-bono legal aid if they indicate that they want to apply for asylum, the problem arises at the first contact between the authorities and stowaways. In most instances, stowaways not necessarily spell out clearly if they are in need of international protection, while not informed of their rights adequately, thus protection needs are frequently not detected and legal aid is not made available."

(stuk 6: UNHCR, "Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain", dd. juni 2014, p. 4-5, te consulteren op <http://www.refworld.org/country,COI,,,ESP,,54c0e1a14,0.html>, verzoekende partij zet vet)

5.1.2.3. Bijstand van een advocaat en tolk

In het arrest *Abdolkhamni & Karimnia tegen Turkije* stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat en een tolk opdat er sprake kan zijn van een "reële en voldoende" asielprocedure

Ongeacht het feit dat de asielzoekers inderdaad recht hebben op bijstand van een advocaat en een tolk bestaan er zeer veel situaties waarin de asielzoekers gevraagd worden om bijvoorbeeld documenten te ondertekenen en dat terwijl er geen advocaat of tolk aanwezig is.

"The vast majority of detained foreign nationals interviewed by the delegation indicated that they had access to a lawyer as well as to an interpreter in the course of their deprivation of liberty by the police.

However, several foreign nationals stated that they were asked by the police, notably in Melilla, to sign documents without being informed of their contents or were not provided with an interpreter of a language they spoke."

(stuk 7: Council of Europe, "Report to the Spanish Government on the visit to Spain carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or 10

Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 14 to 18 July 2014", dd. 9 april 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1429006995_2015-19-inf-eng-esp-rep.pdf, verzoekende partij zet vet)

Al staat op papier vast dat men recht heeft op juridische bijstand, er bestaat een risico dat asielzoekers er in de praktijk toch geen recht op hebben.

"It was reported that asylum seekers' access to justice and legal aid is threatened by the entry into force on 17 December 2012 of Law 10/2012 on fees for the administration of justice, and the ongoing reform of Law 1/1996 of 10 January 1996 on free legal assistance that has an important economic savings component and therefore may reduce the categories of persons entitled to receive free legal assistance. The Special Rapporteur is concerned that international protection is undermined, especially in Ceuta and Melilla, and that applying for asylum puts individuals in a position of discrimination and inequality."

(stuk 8: Assemblée générale, « Rapport du rapporteur special sur les forms contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui y est associée, Mutuma Ruteere", Assemblée générale, 6 juin 2013, A/HRC/23/56Add.2, verzoekende partij zet vet)

5.1.2.4. Noodzaak van een persoonlijk interview

Eveneens is er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een **noodzaak aan een persoonlijk interview**. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar het arrest *M.S.S. tegen België/Griekenland*.

Op dit vlak bestaat er een zeer groot probleem in Spanje. Bij een asielaanvraag wordt de verzoeker voor een eerste maal zeer kort gehoord. Echter bestaat een zeer grote kans dat men geen tweede maal voor een groter verhoor wordt uitgenodigd.

De kans dat de verzoekende partij zijn asielrelaas kan uiteenzetten is hierdoor zeer miniem.

“Overall, and according to the information gathered in the framework of UNHCR’s role in the asylum procedure **a more protection-oriented focus is needed and the application of existing UNHCR guidelines and recommendations should be enhanced.** As regards eligibility procedures, main concerns are:

- The fact that decisions are made on the basis of a first interview in 95 per cent of cases, with a very low number of in-depth second specialized interviews;
- The application of key concepts like internal flight alternative, “actors of persecution” or “actors of protection” are frequently completed without due analysis and out of line with UNHCR guidelines;
- The application of a high standard of proof especially in gender-related cases;
- The lack of acceptance of UNHCR recommendations for improved standards of protection in the framework of its role in the RSD procedure, and
- The wide discrepancy in the interpretation of RSDP results between UNHCR and authorities.

Moreover, asylum authorities tend to downgrade refugee protection and grant subsidiary protection instead in cases falling clearly under the 1951 Geneva Convention according to UNHCR guidelines, with the argument that both would afford equal protection in Spain.

The length of the procedure is also a serious concern. ⁹ This issue, together with the policy of freezing decision making on specific nationalities, carries as a further consequence, an increased backlog (4,344 applications by end of 2013), mainly composed of applications of Malians, Syrians, Iranians and persons from Ivory Coast. The length of the procedure is particularly cumbersome and problematic for the few applicants in the cities of Ceuta and Melilla (see issue 1).

Finally, the lack of an Implementing Decree to the Asylum Law that was due in 2010 implies that relevant aspects of the Law, whose detailed regulation has been left to the Implementing Decree, remain largely unregulated. This affects inter alia the treatment of vulnerable cases or important aspects of family reunification. UNHCR has shared with the Ministry of Interior detailed comments and extensive proposals to the draft decree, that was finally shared by the authorities in October 2013, but the final text is still pending and authorities are reluctant to share any related feedback in the meantime.”

(stuk 6: UNHCR, “Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights’ Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain”, dd. juni 2014, p. 5-6, te consulteren op <http://www.refworld.org/country,COI,,,ESP,,54c0e1a14,0.html>, verzoekende partij zet vet)

5.1.2.5. Onafhankelijk en grondig onderzoek van de asielaanvraag

Om aan de vereisten van artikel 3 E.V.R.M. te kunnen voldoen is, volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een onafhankelijk en grondig onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk.

Zo oordeelde het Hof in het arrest Jabari tegen Turkije:

The Court further observes that, having regard to the fact that Article 3 enshrines one of the most fundamental values of a democratic society and prohibits in absolute terms torture or inhuman or degrading treatment or punishment, a rigorous scrutiny must necessarily be conducted of an individual’s claim that his or her deportation to a third country will expose that individual to treatment prohibited by Article 3 (see, mutatis mutandis, the Chahal judgment cited above, p. 1855, § 79, and p. 1859, § 96).

(ECHR, Jabari v. Turkey, 11 juli 2000, App. n ° 40035/98)

Het onderzoek van een asielaanvraag in Spanje laat te wensen over. Zo blijkt uit het reeds eerder geciteerde rapport van UNHCR dat het onderzoek in Spanje vaak zeer oppervlakkig gebeurt.

“Overall, and according to the information gathered in the framework of UNHCR’s role in the asylum procedure **a more protection-oriented focus is needed and the application of existing UNHCR guidelines and recommendations should be enhanced.** As regards eligibility procedures, main concerns are:

- The fact that decisions are made on the basis of a first interview in 95 per cent of cases, with a very low number of in-depth second specialized interviews;
- The application of key concepts like internal flight alternative, “actors of persecution” or “actors of protection” are frequently completed without due analysis and out of line with UNHCR guidelines;
- The application of a high standard of proof especially in gender-related cases;
- The lack of acceptance of UNHCR recommendations for improved standards of protection in the framework of its role in the RSD procedure, and
- The wide discrepancy in the interpretation of RSDP results between UNHCR and authorities.

Moreover, asylum authorities tend to downgrade refugee protection and grant subsidiary protection instead in cases falling clearly under the 1951 Geneva Convention according to UNHCR guidelines, with the argument that both would afford equal protection in Spain.

The length of the procedure is also a serious concern. 9 This issue, together with the policy of freezing decision making on specific nationalities, carries as a further consequence, an increased backlog (4,344 applications by end of 2013), mainly composed of applications of Malians, Syrians, Iranians and persons from Ivory Coast. The length of the procedure is particularly cumbersome and problematic for the few applicants in the cities of Ceuta and Melilla (see issue 1).

Finally, the lack of an Implementing Decree to the Asylum Law that was due in 2010 implies that relevant aspects of the Law, whose detailed regulation has been left to the Implementing Decree, remain largely unregulated. This affects inter alia the treatment of vulnerable cases or important aspects of family reunification. UNHCR has shared with the Ministry of Interior detailed comments and extensive proposals to the draft decree, that was finally shared by the authorities in October 2013, but the final text is still pending and authorities are reluctant to share any related feedback in the meantime.”

(stuk 6: UNHCR, “Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain”, dd. juni 2014, p. 5-6, te consulteren op <http://www.refworld.org/country,COI,,,ESP,,54c0e1a14,0.html>, verzoekende partij zet vet)

Dergelijke structurele tekortkomingen bij het onderzoek van de asielaanvraag hebben tot gevolg dat Spanje niet voldoet aan haar internationale verplichtingen.

5.1.2.6. Conclusie

De verzoekende partij wenst te wijzen op de structurele tekortkomingen aan de asielprocedure in Spanje. Spanje heeft enorme moeite om haar internationale verplichtingen ten opzichte van de asielzoekers te garanderen.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook voorhoudt, is een schending van artikel 3 E.V.R.M. als een schending van artikel 4 van het EU – Handvest meer dan reëel.

Eveneens blijkt dat er grondige tekortkomingen zijn bij het onderzoek van een asielaanvraag en vormt discriminatie ten op zichte van de vluchtelingen geen uitzondering. Artikel 6 E.V.R.M. bepaalt nochtans duidelijk dat een verzoekende partij recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, door onafhankelijk en onpartijdig instanties. Ook voorziet artikel 6 E.V.R.M. dat de asielzoeker recht heeft op de bijstand van een tolk en een advocaat. Ook dit aspect wordt in Spanje niet altijd gegarandeerd. Het is dan ook duidelijk dat artikel 6 E.V.R.M. wordt geschonden.

5.1.3.

De situatie in Spanje voor asielzoekers is er zeer slecht en onmenselijk. De opvang is summier en **het risico dat de verzoekende partij wordt opgesloten is wel degelijk zeer groot**. De levensomstandigheden in Spanje zijn op heden dezelfde als in Griekenland. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *M.S.S. vs. Belgium and Greece* van 21 januari 2011.

Ongeacht het feit dat asielzoekers weldegelijk worden opgevangen, is het op grond van vele internationale berichtgeving duidelijk dat deze opvang slechts tijdelijk is en zeer summier.

“Reception conditions for asylum-seekers and refugees in the mainland¹⁰ maintain a good standard. However lengthy procedures and reduction of assistance programs due to cuts in the social welfare system are increasingly resulting in asylum-seekers exhausting reception programs, pending the procedure’s outcome and while not being able to find employment and become self-reliant, despite having access to the labor market after six months since the application was lodged.

As regards facilities at the borders, especially at Madrid and Barcelona Airports, conditions are acceptable for a few days and as long as the number of applicants is kept low, but are barely suitable for families or children, or for a prolonged stay.”

(stuk 6: UNHCR, “Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain”, dd. juni 2014, p. 6, te consulteren op <http://www.refworld.org/country,COI,,,ESP,,54c0e1a14,0.html>)

Daarnaast mag ook de economische situatie van het land niet vergeten worden. Spanje verkeert op heden in een crisissituatie op economisch gebied. Ook de vele asielzoekers, en beschermde asielzoekers, lijden hieronder. De asielzoekers hebben hierdoor maar zeer weinig kansen om effectief in het land te integreren. Ze worden er gewoon aan hun lot overgelaten.

“The economic crisis, meaning a very high unemployment rate (25.93 per cent in the first quarter of 2014) and reduced social support, remains the most important obstacle to refugee integration in Spain. This situation affects also refugees that were resettled under the first resettlement program in 2012, as detected through participatory assessment activities undertaken in 2013 with this group.

In this context, **self-reliance of refugees has become increasingly difficult in the last three years and the overall integration scheme for refugees shows important gaps to address this situation.**

In the field of family reunification, through its role in the asylum procedure, UNHCR has detected an increasingly restrictive approach especially in those cases involving extended family members where

stricter dependency criteria are being applied diverting from the former practice and the spirit of the asylum law.”

(stuk 6: UNHCR, “Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain”, dd. juni 2014, p. 7, te consulteren op <http://www.refworld.org/country,COI,,,ESP,,54c0e1a14,0.html>, verzoekende partij zet vet)

De economische crisis doet ook niet veel goed op het vlak van de faciliteiten die asielzoekers aangeboden krijgen, denk bijvoorbeeld aan financiële middelen om een minimum levensstandaard te voorzien.

“According to the Spanish Asylum Law, international protection applicants shall be provided with the necessary social and reception services in order to ensure their basic needs are met in conditions of dignity. Nevertheless it were established that an applicant has sufficient means to cover the costs inherent in the services and benefits reserved for persons who lack sufficient economic resources, the person concerned shall be formally required to pay these costs. In this respect, and with regard to the conditions for the reception of asylum applicants, it is worth mentioning the European Parliament's Legislative Observatory report on the implementation of Directive 2009/3/EC laying down minimum standards for the reception of asylum seekers and refugees. The report (2008/2235(INI)) regrets that these minimum standards are being poorly applied in Spain or in general?”

(stuk 9: Dublin Transnational Project, “Dublin II regulation National Report: European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation: Spain”, dd. 20 juni 2012, te consulteren op <http://www.dublin-project.eu/dublin/Dublin-news/New-report-Dublin-II-regulation-lives-on-hold>)

“In several (Member) States (Austria, Belgium, Italy, Luxembourg, Netherlands, Portugal, **Spain**, United Kingdom), access to reception facilities is conditional upon applicants **not having sufficient means for their subsistence, in line with the Reception Conditions Directive and its Recast (Art. 13 (3) and Art. 17 (3) respectively).**”

(stuk 10: European Commission, “The Organisation of Reception Facilities for Asylum Seekers in different Member States”, dd. januari 2014, te consulteren op http://www.emnbelgium.be/sites/default/files/publications/emn_organisation_of_reception_facilities_january_2014_3.pdf, verzoekende partij zet vet)

“The journey from Syria to Spain can take up to three or four months,” Wassim Zabad, who is from Damascus and has lived in Malaga for 11 years, told IPS.

Many people reach Morocco after travelling through Egypt, Libya and Algeria, said Zabad, who owns a travel agency specialising in taking Spanish tourists to Lebanon, Egypt and Syria. Business is bad because of the conflicts in those countries.

In his view, the conditions for refugees "are quite bad" in Spain, which is why "98 percent of Syrians" move on to other countries where they may have relatives or believe there are better facilities and economic assistance, especially France, Germany or Sweden.”

(stuk 11: Inter Press Service, “Spain: a precarious gateway to Europe for Syrian Refugees”, dd. 22 juli 2014, verzoekende partij zet vet)

Ook op vele andere gebieden is komt Spanje aan haar internationale verplichtingen te kort.

“The Special Rapporteur is concerned that migrants, including undocumented migrants, **continue to face racial discrimination in areas such as education, access to health, public services, housing and employment.** Physical attacks against migrants were also reported. The inhumane and degrading working and living conditions of migrants in the area of Poblenou in Barcelona, which the Special Rapporteur visited, give reason for concern. In Almería, which the Special Rapporteur also visited, NGOs reported that the housing conditions of migrants, especially African migrants, were not decent. Their de facto segregation leads to the de facto segregation of migrant children in schools. The Special Rapporteur is deeply concerned that with the economic crisis the situation of migrants has become worse, rolling back some of the gains in human rights of migrants, who face a higher rate of unemployment.”

(stuk 8: Assemblée générale, « Rapport du rapporteur special sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui y est associée, Mutuma Ruteere”, dd. 6 juni 2013, A/HRC/23/56Add.2, verzoekende partijen zetten vet)

“Spain has continued to prevent people fleeing from human rights violations in third countries from having access to the asylum procedures, particularly on the border with Morocco. There have been collective and individual expulsions to Morocco without observing relevant Spanish legal procedures, where persons concerned could be at risk of suffering human rights violations, including enforced disappearances.” (stuk 12: Assemblée générale, “Written statement on involuntary disappearances as well as truth, justice and repatriation”, http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1425545476_g1503778.pdf)

“Amnesty International has slammed Spain for spending 30 times more on defending its borders than on improving the situation of asylum seekers and refugees.

The human rights group denounced the trend on Wednesday in its report on immigration into the European Union.

The report showed Spain spent over 289 million euros (USD 394 million) on border protection between 2007 and 2013. During the same period, Spain spent just 9.3 million euros (USD 12.7 million) on improving the situation of would-be immigrants.

According to the rights group, refugees and migrants that manage to pass the Spanish boarder at the North African enclave of Ceuta risk being pushed straight back to Morocco.

The rights group pointed out an incident that took place in February, when Spanish Civil Guard **opened fire with rubber projectiles and tear gas against about 250 migrants and refugees swimming from Morocco along the beach towards Ceuta, killing 14 people. Another 23 people who managed to reach the Spanish beach were immediately returned to Morocco without access to any formal asylum procedure.**

(...)

“Almost half of those trying to enter the EU irregularly flee from conflict or persecution in countries like Syria, Afghanistan, Eritrea and Somalia,” said Amnesty’s John Dalhuisen, adding, “Refugees must be provided with more ways to enter the EU safely and legally so that they are not forced to embark on perilous journeys in the first place.”

The human rights group called on the bloc’s 28 nations “to start putting people before borders,” adding, “The human tragedies unfolding every day at Europe’s borders are neither inevitable, nor beyond the EU’s control.”

(stuk 13: PressTV, “Amnesty slams Spain over asylum policy”, dd. 9 juli 2014, te consulteren op <http://www.presstv.ir/detail/2014/07/09/370594/amnesty-slams-spain-over-asylum-policy/>)

De Belgische Staat blijft over de gehele lijn in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Spanje, niet op straat zal belanden.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, **les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.**

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du

réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). **Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables** quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, **si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle** concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partij zet vet)

5.1.4.

De verzoekende partij heeft reeds op zijn Dublin-verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kenbaar gemaakt dat hij enkele gezondheidsproblemen heeft.

Omdat de verzoekende partij echter geen doktersattesten aan de verwerende partij heeft bezorgd, wordt dit gegeven niet in de bestreden beslissing als ernstig genoeg. Doch legt dit in het licht van recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bijzondere verplichtingen op de schouders van de Belgische asielautoriteiten.

De verzoekende partij wenst in dit kader te wijzen op het reeds geciteerde arrest Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014).

In casu is het ontegensprekelijk dat verzoekende partij zich in een kwetsbare positie bevindt nu hij enkele gezondheidsproblemen heeft. Wanneer een asielzoeker zich in een dergelijke kwetsbare positie bevindt, dient de overnemende staat, in casu Spanje, individuele garanties te geven. Nergens in de bestreden beslissing blijkt dat er, noch door België noch door Spanje, rekening met deze kwetsbare positie van de verzoekende partij werd gehouden.

Met betrekking tot dit onderwerp wenst de verzoekende partij ook op andere rechtspraak te wijzen, meer bepaald enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten eerste wijzen zij op een recent arrest waarbij een repatriëring, in het kader van de Dublin-III verordening, naar Italië geschorst werd en dit omwille van het feit dat de verwerende partij geen voldoende onderzoek had gevoerd.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – **op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen.** Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat. **Dit klemt des te meer nu de Italiaanse autoriteiten geen teken van leven hebben gegeven naar aanleiding van het terugnameverzoek door de Belgische overheid** en zij dus op dat vlak ook geen enkele garantie hebben geboden.

De verzoekende partij kan derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk. Het middels is in de besproken mate ernstig.”

(RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

“En espèce, en l'absence de toute réaction des autorités italiennes quant à la prise en charge et au traitement de la demande d'asile de la partie requérante, en particulier de sa crainte de devoir se trouver sans logement et sans soutien financier au vu des multiples informations dont elle dispose, il appartient néanmoins prima facie à la partie défenderesse d'exclure ce risque, lequel serait constitutif d'une violation de l'article 3 de la CEDH. Le conseil rappelle qu'il a pu ainsi très récemment juger que “au vu de la situation délicate et évolutive de l'Italie, l'examen des dossiers fans lesquels un transfert vers ce

*pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec **une grande prudence**, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, **un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions**” (CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)).”*

(CCE, n ° 139 330 van 25 februari 2015 in de zaak 167 838/V)

Op grond van deze informatie is het duidelijk dat er in het geval van het uitzetten van kwetsbare personen een voldoende, nauwkeurig onderzoek moet gevoerd worden waarbij de nodige, individuele garanties aan de uit te zetten personen moeten geleverd worden betreffende de opvang en bijstand in het land van ontvangst.

5.1.5.

Ook de volgende rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van de verzoekende partij nu de verwerende partij geenszins over individuele garanties beschikt, nu in het licht van de door verzoekende partij aangebrachte informatie het helemaal niet te verantwoorden valt dat de verzoekende partij zou worden overgebracht naar Spanje.

*“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – **op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen**. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118)*

(RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

Reeds in het verleden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

*“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat **het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat**.*

*2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. **De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.**”*

(RvV nr. 138 940 dd. 23 februari 2015)

Gezien door de objectieve informatie van de verzoekende partij werd aangetoond dat de asielprocedure in Spanje momenteel niet volgens de internationale verplichtingen verloopt, diende de verwerende partij over individuele garanties te beschikken. De verwerende partij beschikt echter niet over dergelijke individuele garanties.

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 E.V.R.M., artikel 6 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU – Handvest. meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden.

*De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel **ernstig** is.”*

4.3.2.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

4.3.2.1.3. De verzoekende partij gaat niet akkoord met de bestreden beslissing omdat de verwerende partij zich niet steunt op alle aanwezige elementen in het administratief dossier van de verzoekende partij noch op de meest recente informatie betreffende de asielprocedure in Spanje, dat nochtans het de plicht is van de verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier en dat zij zich in het kader van een Dublin-overdracht dient te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen. Zij meent dat zij heel wat informatie kan aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet kan brengen. De verzoekende partij meent dat lidstaten en aldus ook Spanje individuele asielzoekers een reële en voldoende gelegenheid moeten bieden om een asielaanvraag in te dienen, dat dit inhoudt dat de toegang tot en de behandeling van de asielprocedure moet voldoen aan verschillende punten waar individuele asielzoekers recht op

hebben, dat uit de door haar aangevoerde objectieve informatie blijkt dat de asielprocedure hier absoluut niet aan voldoet. De verzoekende partij bespreekt de effectieve toegang tot de asielprocedure, de effectieve toegang tot betrouwbare informatie, de bijstand van een advocaat en tolk, de noodzaak aan een persoonlijk interview en het onafhankelijk en grondig onderzoek van de asielaanvraag. De verzoekende partij betoogt voorts dat de situatie voor asielzoekers in Spanje zeer slecht en onmenselijk is, nu de opvang summier is en het risico om te worden opgesloten zeer groot is. Zij is van mening dat de situatie in Spanje dezelfde is als in Griekenland, waar door het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht in het kader van de Dublin-reglementering werd vastgesteld. Voorts wijst de verzoekende partij ook op de economische situatie van het land die leidt tot gebrek aan mogelijkheden tot integratie en gebrek aan faciliteiten die asielzoekers aangeboden krijgen. De verzoekende partij meent verder dat Spanje ook op veel andere gebieden haar internationale verplichtingen niet naleeft, waarbij zij wijst op de raciale discriminatie van migranten, het budgettaire beleid van Spanje en gebeurtenissen aan de grens met Marokko. De verzoekende partij geeft aan dat de verwerende partij naar objectieve informatie verwijst maar op geen enkele manier individuele garanties kan geven dat zij, bij een gedwongen terugkeer naar Spanje, niet op straat zal belanden, waarbij zij verwijst naar het arrest Tarakhel t. Zwitserland van het EHRM.

De verzoekende partij wijst erop tijdens het Dublin-verhoor kenbaar te hebben gemaakt gezondheidsproblemen te hebben. Zij meent dat de rechtspraak van het EHRM bijzondere verplichtingen legt op de schouders van de Belgische asielautoriteiten waarbij zij opnieuw verwijst naar het arrest Tarakhel t. Zwitserland van het EHRM. Zij meent dat ontegensprekelijk blijkt dat zij zich in een kwetsbare positie bevindt nu zij enkele gezondheidsproblemen heeft. Zij meent dat wanneer een asielzoeker zich in een dergelijke kwetsbare positie bevindt, de overnemende staat, *in casu* Spanje, individuele garanties dient te geven. De verzoekende partij stelt dat niet blijkt dat er rekening werd gehouden met haar kwetsbare positie. Voorts wijst de verzoekende partij op enkele arresten van de Raad, waarbij repatriëringen naar Italië in het kader van de verordening 604/2013 geschorst werden. Zij meent dat het duidelijk is dat in geval van het uitzetten van kwetsbare personen een voldoende en nauwkeurig onderzoek moet gevoerd worden waarbij de nodige, individuele garanties aan de persoon moeten worden geleverd betreffende opvang en bijstand in het land van herkomst. De verzoekende partij herhaalt dat zij geenszins over individuele garanties beschikt, doch dat de verwerende partij, gezien door de door haar toegevoegde objectieve informatie werd aangetoond dat de asielprocedure in Spanje momenteel niet volgens de internationale verplichtingen verloopt, over individuele garanties dient te beschikken.

4.3.2.1.4. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 april 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende staten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (EHRM 28 juni 2011, nr. , nr. 8319/07, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein v. Nederland en Italië, §§70-71).

Gelet op voorgaande uiteenzetting, maakt de verzoekende partij met haar uiteenzetting betreffende de crisissituatie op economisch gebied in Spanje waardoor er problemen rijzen, ook voor asielzoekers, niet

aannemelijk dat bij haar overdracht naar Spanje zij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het administratief dossier bevat verder geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij overdracht aan Spanje omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 13 februari 2015 blijkt dat de verzoekende partij geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Spanje - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte tijdens dat gehoor geen melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Spanje indien zij zou worden overgedragen. Zij stelde zelfs uitdrukkelijk geen bezwaar te hebben tegen een behandeling van haar asielaanvraag door Spanje.

De verzoekende partij maakt weliswaar melding van een medische problematiek. Uit de bestreden beslissing van de verwerende partij blijkt dat zij deze verklaringen over haar medische problematiek in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld *“De betrokkene stelde tijdens het verhoor enkele gezondheidsproblemen (hernia en lichte vorm van diabetes) te kennen. We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming echter geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen.”*

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze beoordeling door de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij verwijst naar het arrest Tarakhel t. Zwitserland, de daaruit voortvloeiende verplichtingen voor de lidstaten en de nood aan individuele garanties wanneer asielzoekers zich in dergelijke kwetsbare posities bevinden alsook naar rechtspraak van de Raad, maar laat na aan te tonen dat zij zich in een kwetsbare positie bevindt. Uit het louter stellen dat zij wees op gezondheidsproblemen in het Dublin-verhoor en dat ontegensprekelijk blijkt dat zij zich in een kwetsbare positie bevindt nu zij gezondheidsproblemen heeft, blijkt niet dat zij zich daadwerkelijk in een kwetsbare positie bevindt. Zoals de verwerende partij terecht opmerkte liet de verzoekende partij na attesten aan te brengen. Ook ter gelegenheid van het onderhavig verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen attesten of bewijzen aan die kunnen aantonen dat zij gezondheidsproblemen heeft. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij zich omwille van gezondheidsproblemen in een kwetsbare positie bevindt.

Voorts wijst de raadsheer van de verzoekende partij in een schrijven van 13 maart 2015 op rapporten waaruit verschillende gebreken blijken in de Spaanse asielprocedure en opvang- en onthaalfaciliteiten, mede door de economische crisis en het budgettaire beleid, maar geeft zelf aan dat dit bewijzen betreffen van een slechte asielprocedure en een teken is dat de Spaanse overheid vluchtelingen niet wenst te helpen in hun roep naar internationale bescherming, zodat zij hiermee geenszins met concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk maakt dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

4.3.2.1.5. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoekende partij aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Spanje onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van structurele tekortkomingen aan de asielprocedure en de ernstige tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers, omwille van een reële kans op detentie bij overdracht aan Spanje en omwille het feit dat Spanje haar internationale verplichtingen niet naleeft.

- Betreffende effectieve toegang tot de asielprocedure

Vooreerst wijst de Raad er op dat de kritiek van de verzoekende partij dat de effectieve toegang tot de asielprocedure, zoals vereist door het EHRM, in Spanje niet gegarandeerd is, daar volgens de verwerende partij haar asielaanvraag nog in behandeling zou zijn, maar nergens in de bestreden

beslissing blijkt of zij hier effectieve garanties voor heeft, feitelijke grondslag mist. Immers blijkt nergens uit de bestreden beslissing als zou de verwerende partij van oordeel zijn dat haar asielaanvraag nog in behandeling is.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing als volgt:

“We merken we op dat de Spaanse instanties op 13.04.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). Er zijn ons inzien geen redenen om te besluiten dat de Spaanse instanties, na overdracht van de betrokkene, de behandeling van zijn aanvraag niet met de nodige nauwgezetheid zullen aanvangen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Spaanse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij onder artikel 12 (2) van de verordening 604/2013.

Artikel 12 (2) van de verordening 604/2013 luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

De verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog dat enkel het akkoord van de Spaanse autoriteiten dat zij verantwoordelijk zijn en de verzoekende partij zullen terugnemen, zonder effectieve garanties, haar geen voldoende waarborgen biedt dat zij de effectieve mogelijkheid zal krijgen tot het doorlopen van een asielprocedure, doch toont geenszins *in concreto* aan dat asielzoekers die in het kader van artikel 12 (2) de verordening 604/2013 worden overgedragen aan Spanje geen mogelijkheid krijgen tot het doorlopen van een asielprocedure. Zij gaat overigens voorbij aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing hieromtrent waarin gewezen wordt op *“(…)het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg.”* (eigen onderlijning) De verzoekende partij slaagt er niet in deze vaststellingen te weerleggen.

De passages uit het ECRE-rapport van oktober 2014, waarnaar de verzoekende partij verwijst, hebben geenszins betrekking op de situatie van asielzoekers in Spanje, doch betreffen louter algemene vaststellingen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste zich niet aannemelijk dat een effectieve toegang tot de asielprocedure niet is gegarandeerd.

- Betreffende de effectieve toegang tot betrouwbare informatie

Desbetreffend motiveerde de verwerende partij wat volgt:

“We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken we op dat de Spaanse instanties op 13.04.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg.”

De verzoekende partij meent dat de effectieve toegang tot betrouwbare informatie in Spanje te wensen overlaet, dat er tal van problemen zijn in het kader van het voorzien van informatie aan asielzoekers en wijst desbetreffend op het UNHCR-rapport van juni 2014.

De Raad merkt op dat met het louter citeren van paragrafen uit het voornoemde rapport, de verzoekende partij *prima facie* niet aantoont dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Raad wenst er bovendien op te wijzen dat de door de verzoekende partij geciteerde passages uit het voornoemde UNHCR-rapport gedeeltelijk betrekking hebben op verstekelingen, zodat de verzoekende partij hier niet dienstig naar kan verwijzen. Voorts wijst de Raad erop dat de overige passages waarnaar de verzoekende partij verwijst betrekking hebben op ‘internment centers’ wat plaatsen zijn die ressorteren onder ‘administratieve detentie’ zoals blijkt uit voetnoot 7 van het voornoemde UNHCR-rapport, en op de instructie om informatie te verstrekken over de toegang tot de asielprocedure aan personen die op een onregelmatige wijze via de zee Spanje binnenkomen en in ‘internment centers’ op de Canarische eilanden en Andalusië verblijven. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt de Spaanse autoriteiten instemden met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 12 (2) van verordening 604/2013 alsook dat het doorlaatbewijs van 5 juni 2015 vermeldt dat de verzoekende partij zich dient aan te melden in Madrid. De verzoekende partij die in het bezit is van een visum, uitgereikt door de Spaanse autoriteiten, en waarvoor een doorlaatbewijs werd bekomen waaruit blijkt dat zij zich dient aan te melden in Madrid, toont niet aan dat de aangehaalde passages die specifiek betrekking hebben op administratieve detentie en informatie aan personen die op onregelmatige wijze via de zee Spanje binnenkomen op haar situatie van toepassing zijn, nu zij in het bezit is van een visum en een doorlaatbewijs en zij geenszins aannemelijk maakt dat zij bij een overdracht het voorwerp zou uitmaken van administratieve detentie in Spanje. Gelet op het visum en het doorlaatbewijs kan bezwaarlijk gesteld worden dat de verzoekende partij op onregelmatige Spanje zou binnenkomen.

- Betreffende bijstand van een advocaat en tolk

Desbetreffend motiveerde de verwerende partij wat volgt:

“Betreffende de door de betrokkene in het schrijven d.d. 13.03.2015 geformuleerde argumenten ten voordele van een behandeling van zijn asielaanvraag door de Belgische instanties willen we vooreerst opmerken dat helaas geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie, onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoot dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken we op dat de Spaanse instanties op 13.04.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg.”

De verzoekende partij meent dat ondanks het feit dat asielzoekers recht hebben op bijstand van een advocaat en een tolk, er veel situaties bestaan waarin de asielzoekers gevraagd worden om bijvoorbeeld documenten te ondertekenen in afwezigheid van tolk of advocaat en verwijst hieromtrent naar een rapport van de Raad van Europa van 9 april 2015. Voorts meent zij dat, hoewel er op papier recht is op juridische bijstand, er een risico bestaat dat asielzoekers in de praktijk er toch geen recht op hebben, waarbij zij verwijst naar een rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties betreffende racisme, raciale discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid.

De Raad merkt vooreerst op dat de door de verzoekende partij geciteerde passages uit het rapport van de Raad van Europa van 9 april 2015 blijkt dat de grote meerderheid van asielzoekers heeft aangegeven toegang te hebben tot een advocaat en een tolk bij een vrijheidsberoving door de politie. De verzoekende partij toont dan ook *prima facie* niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Voorts wijst de Raad er nog op dat de problemen zich in het bijzonder situeren in Mellila en de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij na overdracht hier terecht zou komen.

Uit het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 6 juni 2013 blijkt voorts dat er enkele bezorgdheden worden geuit over het feit dat niet in alle gevallen gratis juridische dienstverlening wordt voorzien, doch maakt de verzoekende partij, met een dergelijke vage uiting van bezorgdheden aangaande kosteloze juridische bijstand, niet aannemelijk dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden

gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat niet blijkt dat de verzoekende partij onbemiddeld zou zijn, gelet op het betalen van 3500 EUR aan een smokkelaar, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij niet, indien nodig, zelf zou kunnen instaan voor de eventueel kosten voor de bijstand van een advocaat en een tolk.

De verzoekende partij maakt dan ook op het eerste zich niet aannemelijk dat de bijstand van een advocaat en een tolk niet gegarandeerd zou zijn.

- Betreffende de noodzaak van een persoonlijk interview en betreffende een onafhankelijk en grondig onderzoek van de asielaanvraag

De verzoekende partij is van mening dat er op het vlak van noodzaak aan een persoonlijk interview een groot probleem bestaat in Spanje, dat de asielzoeker bij een asielaanvraag voor een eerste maal wordt gehoord doch dat er een zeer grote kans bestaat dat men geen tweede maal voor een groter verhoor wordt uitgenodigd. De verzoekende partij meent dan ook dat de kans dat zij haar asielrelaas kan uitzetten miniem is. Zij verwijst desbetreffend naar het rapport van juni 2014 van het UNCHR.

De Raad erkent dat uit de door de verzoekende partij geciteerde passage problemen kunnen blijken, doch toont de verzoekende partij niet aan dat er structurele tekortkomingen zijn dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Immers toont de verzoekende partij niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zal worden gesteld of zelf niet in staat zou zijn om gedurende een eerste interview door de Spaanse autoriteiten alle nuttige elementen betreffende haar vluchtrelaas en betreffende haar nood aan internationale bescherming op te werpen. Overigens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bijgestaan wordt door een advocaat die haar voor haar overdracht naar Spanje kan voorbereiden en inlichten met het oog op het interview.

Voorts blijkt uit de overige door de verzoekende partij aangehaalde passages uit het rapport van juni 2014 van het UNHCR ook geenszins dat er geen onafhankelijk en grondig onderzoek van een asielaanvraag wordt gevoerd door de Spaanse autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt desbetreffend gemotiveerd:

“We merken we op dat de Spaanse instanties op 13.04.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg.”

Alsook:

“We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

(...)

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Met de enkele verwijzing naar mogelijke problemen met het toepassen van de UNHCR guidelines en aanbevelingen, met de duur van de asielprocedure en met het uitvoeren van een uitvoeringsbesluit dat details van de asielwetgeving dient uit te werken, maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

- Betreffende de opvang

De verzoekende partij meent dat, ondanks het feit dat asielzoekers weldegelijk worden opgevangen, deze opvang slechts tijdelijk en zeer summier is. Zij verwijst hiervoor naar het rapport van UNHCR van juni 2014.

Uit de door de verzoekende partij geciteerde passages blijkt dat de opvangomstandigheden op het vasteland, niettegenstaande een aantal problemen, een goede standaard behouden. De verzoekende partij toont dan ook *prima facie* niet aan dat opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

- Betreffende de crisissituatie op economisch gebied

De verzoekende partij stelt dat Spanje op heden verkeert in een crisissituatie op economisch gebied, dat ook vele asielzoekers en beschermde asielzoekers hieronder lijden, dat asielzoekers hierdoor maar zeer weinig kans hebben om effectief in het land te integreren. Zij wijst er voorts op dat de economische crisis ook niet veel goed doet op het vlak van faciliteiten die asielzoekers aangeboden krijgen, zoals de financiële middelen om een minimum levensstandaard te voorzien. De verzoekende partij verwijst hieromtrent naar het rapport van juni 2014 van het UNHCR, een Rapport van 'Dublin Transnational Project' van 20 juni 2012, een tekst van de Europese Commissie van januari 2014 en een artikel van Inter Press Service van 22 juli 2014.

De Raad herhaalt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 april 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende staten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de

tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (EHRM 28 juni 2011, nr. , nr. 8319/07, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein v. Nederland en Italië, §§70-71).

Gelet op voorgaande uiteenzetting, maakt de verzoekende partij met haar uiteenzetting betreffende de crisissituatie op economisch gebied in Spanje waardoor er problemen rijzen, onder andere besparingen op het vlak van hulpprogramma's en financiële hulp, ook voor asielzoekers, niet aannemelijk dat bij haar overdracht naar Spanje zij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij terzake tevens verwijst naar een tekst van de Europese Commissie van januari 2014, merkt de Raad op dat ook in België en andere EU-landen de toegang tot opvangfaciliteiten afhankelijk is van het feit of de asielzoeker over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij toont echter niet aan dat een dergelijke voorwaarde onverenigbaar zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat de passages uit het artikel van Inter Press Service een persoonlijke verklaringen betreffen en uit dit artikel evenwel geen structurele tekortkomingen in het opvang- en asielbeleid van Spanje kunnen worden afgeleid.

- Betreffende de tekortkomingen aan internationale verplichtingen

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties betreffende de kostenbesparingen die het anti-racismebeleid ondermijnen en naar het feit dat migranten onderworpen blijven aan raciale discriminatie in domeinen zoals opleidingen, gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, wordt er op gewezen dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“Betreffende de door de betrokkene in het schrijven d.d. 13.03.2015 geformuleerde argumenten ten voordele van een behandeling van zijn asielaanvraag door de Belgische instanties willen we vooreerst opmerken dat helaas geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie, onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

De verzoekende partij slaagt er niet in, met een eenvoudige verwijzing en citering van paragrafen uit een document dat zij reeds aanbracht bij de verwerende partij en dat de verwerende partij in haar beoordeling betrok, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, deze motieven te weerleggen of het kennelijk onredelijk karakter ervan aan te tonen.

Ook uit het algemeen en vaag artikel van Press TV van 9 juli 2014 en de *'Written statement (...)'* van de Algemene Vergadering en die vooral betrekking hebben op de grenssituatie met Marokko en de grenscontroles die door Spanje worden uitgevoerd, blijkt op het eerste zicht niet dat het opvang- en asielbeleid voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De verzoekende partij, die overgedragen zal worden aan Spanje gelet op zijn visum voor dat land en die zich volgens het doorlaatbewijs moet

aanmelden in Madrid, kan op het eerste zicht niet dienstig verwijzen naar documentatie die betrekking heeft op een problematiek waarover zij niet aannemelijk maakt hiermee te zullen worden geconfronteerd.

- Besluitend

Gelet op hetgeen voorafgaat oordeelt de Raad *prima facie* dat het standpunt van de verwerende partij kan worden bijgetreden dat niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht ook geenszins aannemelijk dat de situatie in Spanje dermate ernstige tekortkomingen kent die noodzaken dat individuele garanties zouden worden gevraagd. Er wordt niet met concrete argumenten aangetoond dat in Spanje een gelijkaardige situatie zich voordoet betreffende de opvang van asielzoekers dan in het arrest Tarahkel van het EHRM zoals door haar aangehaald. *In casu* blijkt ook geenszins dat, zoals dit wel het geval was in voormelde zaak, de verzoekende partij vergezeld is van minderjarige kinderen of dat enige gezins- of familiale cel in het gedrang kan komen. Zoals reeds aangehaald, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij zich in een kwetsbare positie bevindt. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat Spanje expliciet heeft bevestigd akkoord te gaan met de terugname van de verzoekende partij.

De Raad stelt *prima facie* vast dat de verzoekende partij met haar betoog evenmin concreet aannemelijk maakt als zou de situatie in Spanje dezelfde of gelijkaardig zijn aan deze in Griekenland. Dit betreft een vage en algemene bewering, die niet kan worden aangenomen. Ook beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat het risico dat zij wordt opgesloten zeer groot is, zonder ook maar enig element naar voren te brengen die daarop zou kunnen wijzen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Spanje. Gelet op hetgeen voorafgaat kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De verzoekende partij kan dan ook niet verwijzen naar arresten van de Raad betreffende schorsingen naar Italië omwille van onvoldoende onderzoek. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij ook in gebreke bleef aan te tonen dat zij een kwetsbaar profiel heeft. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat *in casu*, behalve het overname akkoord, nog individuele garanties nodig zijn.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk recente bronnen heeft gehanteerd in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dat waar de verzoekende partij zelf bronnen aanhaalt die alsnog van recentere datum zijn hieruit nog niet blijkt dat er sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie of dat de bronnen die de verwerende partij hanteerde gedateerd zijn of worden tegengesproken.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de verwerende partij zich niet gesteund heeft op alle aanwezige elementen in het dossier van de verzoekende partij, noch op de meest recente informatie betreffende de asielprocedure in Spanje.

De Raad wijst er nogmaals op dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar specifieke problemen die gelieerd zijn aan centra of plaatsen waarvan niet blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij er terecht zal komen.

Samenvattend kan worden gesteld dat de verzoekende partij door uiteen te zetten dat er in Spanje, net zoals in de meeste landen overigens, nog problemen zijn in het kader van de behandeling van asielaanvragen, de asielprocedures en het onthaal, de opvang en de begeleiding van asielzoekers niet aantoonbaar dat asielzoekers, die in het raam van de toepassing van verordening 604/2013 naar Spanje worden overgebracht, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het loutere feit dat er nog bemerkingen kunnen worden gemaakt omtrent de organisatie van de asielprocedure, de behandeling van asielaanvragen en het onthaal, de opvang en de begeleiding van asielzoekers in Spanje is, rekening houdend met de vaststelling dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de Spaanse autoriteiten bepaalde normen respecteren, een basisopvang voorzien, inspanningen leveren om de

situatie op een zeker kwalitatief niveau te houden, onvoldoende zwaarwichtig om tot dit besluit te komen. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij lijkt aan te geven dat er sprake is van een systematische of algemene praktijk van mensenrechtenschendingen en er aldus op de verwerende partij een verplichting zou rusten om meer individuele garanties te eisen alvorens te besluiten dat de Spaanse autoriteiten bevoegd zijn om haar asielaanvraag te behandelen en zij zich naar dat land moet begeven.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.3.2.1.6. Aldus kan evenmin enige miskenning van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag worden weerhouden.

4.3.2.1.7. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in grote kamer heeft gesteld. Derhalve zijn ook verzoeken tot internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 16 januari 2001, nr. 92.285 etc.).

4.3.2.1.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zich geenszins betwist dat overeenkomstig artikel 12 (2) van de verordening 604/2013 Spanje in beginsel bevoegd is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Nu verder niet blijkt dat er sprake is van reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bij overdracht aan Spanje, kan *prima facie* ook niet worden vastgesteld dat de verwerende partij artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van voormelde verordening zou hebben miskend door niet zelf de asielaanvraag te behandelen. Gelet op hetgeen voorafgaat, laat het betoog van de verzoekende partij *prima facie* niet toe enige miskenning van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet vast te stellen.

4.3.2.1.9. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van de middelen kan op het eerste zicht verder niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of deze hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Enig onzorgvuldig handelen blijkt op het eerste zicht evenmin. Enige miskenning van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan *prima facie* dan ook niet worden vastgesteld.

4.3.2.1.10. In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 17 en 18 (1) b van de verordening 604/2013, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

4.3.2.1.11. Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.2. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 39, § 1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar tweede middel aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch hiermee niet aantoonde dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de verwerende partij nog niet overging tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en de verzoekende partij *de facto* de kans kreeg om haar middelen aan de Raad ter kennis te brengen en de ernst ervan te laten onderzoeken in het kader van huidige procedure in

uiterst dringende noodzakelijkheid. Ingevolge artikel 39/83 van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij *in casu* slechts overgaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging nadat de Raad huidige vordering verwerpt. De verzoekende partij is *in casu* aldus van rechtswege beschermd tegen een gedwongen verwijdering, zolang het onderzoek door de Raad van de door hem ingediende vordering duurt. Ingevolge artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de Raad hierbij ook over te gaan tot een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid van die welke van aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan een schending van haar grondrechten. Bij de bespreking van het eerste middel is verder gebleken dat de verzoekende partij *prima facie* geen ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en evenmin een ander ernstig middel betreffende een andere rechtsnorm of een rechtsbeginsel aannemelijk maakt.

Het standpunt van de verzoekende partij dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en artikel 39, eerste lid van de richtlijn 2005/85/EG zijn geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

4.3.2.3. De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER

